

1a
1a
а подиръ него те извиха бавенъ следъ...
За мигъ небесна твърдъ, ~~подобно~~ огледало, — кагоре
се синна — и сега на нея би съзряло,
опазливо око Балканътъ отразенъ,
вълшебно хубавъ, чистъ, тъй както въ първий день
на мирозданъето.

Едно остава само

недовъзмогнато, неотразено тамо —
пустинно-глухите затънени усой.
И слънцето само, когато дискътъ свой
на пладня спре, и то, въ усилия безплодни,
несмогва вечний мракъ на тия преизподни
балкански съ своите лучи да освети.
И вихъръ гордъ връзъ тяхъ когато налети,
дръвесни върхове едвамъ превиль, той свива
и връчва се назадъ, видялъ че да пробива
пътъ презъ гъстащите е само хабимощъ.
Въ тяхъ никое око деньтъ отъ тъмна ношъ
неможе отличи. Народътъ тяхъ ги Змейски
Свърталища зове, или пъкъ Тилелейски
усои... Тамо се мъхати канари
провалятъ, тъмна пастъ разчекватъ пещери,
изъ своите чрева изригващи зловонье
и мразъ: — отъ техний дъхъ, на сведените клоне
безпомощно трептижтъ увяхнали листа;
и само укътъ на заврений въ пустошъта
слепокъ се нейде чуй и глѣхне пакъ, сподавенъ
изъ буйний буренакъ, чакъ въ висини възправенъ
и скопчилъ своите жиловлачни реси,
съ самодивските разрошени коси,
що се отъ рамена дървесни тамъ отгоре
провличатъ. Околвързъ, туй тъмно пустогоре
обзели, дънери се хралупни редятъ,
изгнили, сгърчени отъ околния смрадъ,
кат' лепрени ръце, прострели сухи грани —
и сякашъ вешици, за ношенъ кобъ събрани,